

Рѣцѣ трѣши катѣ мѣченик
 неговъ оусерденъ оученикъ
 Най жално вѣка и плачи
 никакъ да млѣкне нерачи
 На горѣ рѣцѣ повдига
 и на стихій те вѣка
 Станѣте тѣмни ѿвлацы
 покрыйте небесно лице
 Да не глѣдамъ сегдѣ вѣче
 слѣнчовыте ясны лѣчы
 На едно мѣсто да стоѣ
 сѣтринь вѣче да не хода
 По църковны те грѣбнища
 моего оучителя да ища
 Да плача неговый прахъ
 зашѣ безъ другар ѿстанахъ
 Бѣги и бѣгини вѣкаше
 и сѣс жални глас дѣмаше
 Ахъ великій Аполоне
 кой держишь стрѣланы грѣ-
 мове

Какъ нестрѣли тѣмъ смѣрть
 коѣто грѣвна нашъ-тъ свѣтъ

Ты лѣчезарно слѣнце
 какъ непокрѣ твоѣто лице
 Грѣста тьмотѣ да стѣни
 даного смѣртътѣ ѿстави
 Мзлчѣте Нимфи непѣйте
 но съ мене сѣлзы пролѣйте
 Стани Минѣрво погледни
 чи твоѣмъ сынъ се изгѣви
 Покрый ты небо високо
 твоѣ то лице широко
 Дане глѣда жална могила
 на мой оучителя мила
 Плачѣте дѣца Свещѣвски!
 сички оученицы школски!
 Плачѣте мѣжа нелѣстенъ
 на Българіѣмъ извѣстенъ
 И едногѣ изверѣте
 сила та мѣ притеглѣ те
 Да вѣде най громогласенъ
 да мѣже да вѣка съ гласъ
 ѿсен

И на стѣра та планина
 той сѣсъ голѣма леснина